

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudkyň JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: Portz Insel s.r.o., IČ: 25771540
sídlem Na Plzeňce 165, Dobřichovice
zastoupena advokátem JUDr. Ing. Martinem Florou,
sídlem Lidická 57, Brno

proti:

žalovanému: Ministerstvo životního prostředí
sídlem Vršovická 65, Praha 10

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2017, č. j. MZP/2017/560/774

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo k jejímu odvolání částečně změněno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu Brno ze dne 30. 1. 2017 (dále jen „Inspekce“) č. j. ČIŽP/47/OOP/SR01/1419673.008/17/BJR, jímž byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 10 000 Kč za spáchání správního deliktu dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

2. Podle prvostupňového rozhodnutí se měla žalobkyně dopustit správního deliktu porušením ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu, když České inspekci životního prostředí (dále jen ČIŽP) neposkytla součinnost potřebnou k výkonu oprávnění kontrolujícího při kontrole provedené Inspekci na pozemcích v kat. území Mikulov na Moravě, zaměřené na zjištění prací provedených v období od 9. 1. a 4. 6. 2014 na uvedených pozemcích. Nesoučinnost měla spočívat v jednání, kterým žalobkyně ve lhůtě 14 dnů stanovené oznámením ČIŽP o kontrole ze dne 17. 1. 2017 (správně má být 17. 12. 2014 – pozn. soudu) písemně nesdělila kontrolujícím inspektorům Mgr. A. a Ing. J. požadované údaje a nezaslala dokumenty či jejich kopie, které byly uvedeny v oznámení. Konkrétně šlo o nájemní smlouvu na pozemky p. č. 8394 a 8398, která měla být uzavřena mezi Lesy České republiky a společností D1 (právní předchůdkyně žalobkyně), dále o smlouvy o dílo k provedení určitých, ve výroku rozhodnutí specifikovaných prací na uvedených pozemcích, týkajících se vysazení vinohradu na pozemku p. č. 8394 v k. ú. Mikulov, umístění vinné révy v plastových obalech na rozhraní pozemků p. č. 8395 a 8402, terénních úprav pozemku 8400, 8402 a 8398, pokácení dřevin, návozu hlíny, prohloubení příkopu, vyhloubení jámy v okolí zámečku Insel, navršení hromad hlíny a kamenů na sever od zámečku Insel u ústí do starého sklepení, odstranění svrchní vrstvy půdy, pokácení dřevin, vytrhání pařezů a postavení vysoké přenosné ohrady na pozemcích 8398 a 8402, vše v prostorovém rozsahu a výšce uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí. Inspekce požadovala sdělení subjektů, které smlouvy o dílo k provedení specifikovaných prací uzavřely, s tím, že pokud byly tyto smlouvy uzavřeny ústně, tak Inspekce požadovala popis jejich obsahu a sdělení, kdy k uzavření došlo.
3. Proti uvedenému rozhodnutí o uložení pokuty podala žalobkyně odvolání, o kterém bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí částečně změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, tak, že skutkovou podstatu jednání žalobkyně upravil tak, že žalobkyně jako právní nástupce společnosti D1, s. r. o. ve lhůtě 14 dnů, tj. do 31. 12. 2014 a dále ani v rámci řádně oznámené a zahájené kontroly ze dne 17. 1. 2017 neposkytla Inspekci jako kontrolujícímu potřebnou součinnost k výkonu jejího oprávnění, konkrétně v tom, že ve vztahu k činnostem žalobkyní koordinovaným či objednaným, při nichž došlo k dotčení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny dle zákona č. 114/1992 Sb., zjištěným Inspekci ve dnech 9. 1. 2014 a 4. 6. 2014 na pozemcích ve vlastnictví žalobkyně či v jejím užívání p. č. 8394, 8395, 8398, 8400 a 8402 v katastrálním území Mikulov, neposkytla příslušné smlouvy v listinné podobě nebo neposkytla odpovídající sdělení ohledně jejich předmětu a rozsahu či závazků vůči třetím osobám z těchto smluvních vztahů vyplývajících, a to ani do ukončení shora uvedené kontroly, tj. do 13. 1. 2015 10:00 hod.
5. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze zjištění, že u žalobkyně byla dne 17. 12. 2014 zahájena kontrola podle kontrolního řádu zaměřená na zjištění informací o pracích provedených žalobkyní v období mezi 9. 1. 2014 a 4. 6. 2014, které byly na předmětných pozemcích zjištěny. Kontrola byla zahájena u právního předchůdce žalobkyně společností D1, s. r. o. a současně s oznámením o kontrole byla společností D1 s.r.o. zaslána výzva Inspekce dle kontrolního řádu, aby tato společnost písemně sdělila informace požadované ve výzvě, a to do 14 dnů od doručení výzvy, přičemž k zaslání požadovaných dokumentů a informací mělo dojít nejpozději do 31. 12. 2014 (středa – poslední pracovní den roku 2014). Žalobkyně oznámila přípisem ze dne 2. 1. 2015, že mezi společnostmi D1, s.r.o. a žalobkyní

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

(tehdy společnost MY HOTEL s.r.o.) došlo k fúzi datované dnem 31. 12. 2014 a účinné od tohoto dne. Žalobkyně se stala univerzálním právním nástupcem předešlé společnosti D1 a zaniklých společností. Inspekce vyhodnotila toto oznámení tak, že nezasláním specifikovaných dokumentů a sdělení ve lhůtě došlo k porušení ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu a oznámením ze dne 14. 1. 2015. zahájila správní řízení o uložení pokuty. Současně byla podle § 36 odst. 3 správního řádu žalobkyni stanovena lhůta k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí o pokutě. Toho žalobkyně využila a dne 2. 2. 2015 se vyjádřila tak, že Správa CHKO a stavební úřad v místě eviduje podání žalobkyně a tato podání si Inspekce může vyžádat sama. Namítala, že tento požadavek Inspekce je v rozporu s ust. § 25 odst. 2 kontrolního řádu. V průběhu řízení žalobkyně oponovala tomu, že je její povinností mít v dispozici kopie podání, která učinila v souvislosti s pracemi vůči orgánu státní správy, ve vztahu ke smlouvám o dílo uvedla, že údajně neexistují, o skutečnostech uzavření smluv jí není nic známo, a proto nepředložení požadovaných dokumentů nemůže být správním deliktem. Odkazovala na své právo zakotvené v čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod s tím, že má právo odeprít výpověď, pokud by tím způsobila nebezpečí trestního stíhání vůči své osobě.

6. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí vyjadřoval k průběhu celého řízení, které bylo nejprve ukončeno rozhodnutím Inspekce ze dne 9. 4. 2015 a které následně bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2016 zrušeno a byla věc vrácena k dalšímu řízení pro nedostatky a neúplnosti v popisu jednání žalobkyně ve výroku o pokutě. Žalovaný zjistil, že v pokračujícím správním řízení Inspekce vydala nové rozhodnutí ze dne 30. 1. 2017 a že se Inspekce v tomto řízení ČIŽP zabývala jak vyjádřením žalobkyně ze dne 2. 2. 2015 učiněným v původním řízení, tak rovněž námitkami žalobkyně učiněnými k ministerstvem zrušenému rozhodnutí ze dne 9. 4. 2015.
7. Žalovaný se dále vypořádával s odvolacími námitkami žalobkyně, která namítala, že Inspekce ve svém rozhodnutí zaměňuje povinnost poskytnout součinnost kontrolujícímu s povinností tuto součinnost poskytnout kontrolnímu orgánu a poukazovala na rozpor mezi vymezením skutku při zahájení správního řízení oproti výroku rozhodnutí o uložení pokuty. Dále namítala nerespektování právního názoru žalovaného v jeho původním zrušujícím rozhodnutí, kdy poukazovala na nejasnost popisu sankcionovaného jednání, kdy je žalobkyni vytýkána časová prodleva v předložení dokumentů a sdělení, ačkoli žalobkyně takové dokumenty vůbec nemá k dispozici. Žalobkyně také v odvolání namítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí o pokutě, v rámci níž vytýkala využití výsledků kontrol u jiných (fyzických) osob, oponovala výkonu oprávnění kontrolujícího orgánu v případě, kdy součinnost není žalobkyně schopna realizovat. Poukazovala na časové souvislosti mezi dokončením přeměny fúze sloučením se společností D1 s.r.o. na konci roku 2014 a výzvou v oznámení o kontrole. Dále namítala porušení základních zásad správního řízení s odkazem na úmyslné záměrné načasování výzvy na konci roku 2014 tak, aby byla ztížena možnost žalobkyně včas zpracovat odpověď na výzvu Inspekce. ČIŽP. Dále poukázala i na porušení zákazu sebeobviňování, spočívající v tom, že Inspekce požaduje předložit příslušné dokumenty a vypracovat sdělení s cílem opatřit si podklady pro následné sankční řízení, což je neslučitelné s tím, že žalobkyně má právo odeprít předložení nebo vypracování důkazu proti sobě a toto právo je jí zaručeno ústavou.
8. Žalovaný k námitkám žalobkyně nejprve vyložil působnost kontrolního řádu a pojem kontrolovaná osoba podle § 10 odst. 2 kontrolního řádu a vysvětlil, že odpovědnost za provedení kontroly nese vždy kontrolní orgán, byť tuto kontrolu fakticky vykonává

fyzická osoba, zde zaměstnanec Inspekce, který byl pověřen kontrolním orgánem pro výkon kontroly. Uvedl, že kontrolující, tedy pověřený zástupce Inspekce je oprávněn požadovat poskytnutí potřebné součinnosti a tak se tak stalo v oznámení předmětné kontroly ze dne 17. 12. 2014, kdy tato osoba také v rámci řádně zahájené kontroly požadovala předložení podkladů a vyžádala si součinnost žalobkyně potřebnou k výkonu kontroly. Žalobkyně však jako kontrolovaná osoba nevytvořila podmínky pro výkon kontroly, neumožnila kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených zákonem a neposkytla k tomu potřebnou součinnost. Naplnila tak skutkovou podstatu správního deliktu dle ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu ve znění platném do 30. 6. 2017, kdy znění skutkové podstaty správního deliktu odpovídá i nyní platnému znění ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Žalovaný námitku, týkající se rozporu mezi kontrolující osobou a kontrolním orgánem tak považoval za irelevantní a čistě účelovou. Žalovaný neshledal důvod k tomu, aby výrok prvostupňového rozhodnutí byl koncipován ve vztahu ke kontrolujícím fyzickým osobám a nikoli ve vztahu k inspekci. Z tohoto důvodu proto žalovaný přistoupil ke změně výroku, aby po formální stránce zpřesnil neposkytnutí součinnosti vůči inspekčnímu orgánu a v podstatě pouze důsledněji a přesněji specifikoval či interpretoval, jakým jednáním žalobkyně došlo k neposkytnutí součinnosti potřebné k výkonu oprávnění inspekce. Totožnost skutku tedy byla zachována. Pouze formálně byl upraven výrok rozhodnutí. Odvolací námitka ohledně rozpornosti mezi vymezením předmětu řízení a výrokem prvostupňového rozhodnutí se stala tedy nedůvodnou. Žalovaný taky s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu České republiky, sp. zn. 3 Tdo 687/2006 poukázal na to, že pokud použitá právní kvalifikace přichází v úvahu a je prokázána, pak nic nebrání v doplnění a upřesnění skutkových okolností, které ji naplňují. Žalovaný uvedl, že prvostupňový orgán v souladu se závazným právním názorem ministerstva v původním rozhodnutí zjednal nápravu a porušení zákona spatřoval v neposkytnutí součinnosti potřebné k výkonu oprávnění kontrolujícího, čímž došlo k porušení ustanovení § 10 odst. 2 zákona.

9. Žalovaný také změnou výroku odstranil určitou interpretační neobratnost Inspekce ve formulování typu a rozsahu jednání, kterého se žalobkyně dopustila. Poukázal na to, že zákonná povinnost poskytnutí součinnosti kontrolovaného je spojena výhradně s institutem kontroly a je tudíž na jedné straně třeba vymezit její počátek a na straně druhé její ukončení. To také žalovaný učinil změnou výroku.
10. Žalovaný dále poukázal na určitou složitost zjišťování protiprávního stavu na základě kontrol provedených u dalších fyzických osob ohledně stavu na pozemcích v okolí záměčku Insel, neboť Inspekce prošetřovala a nalézala osoby zodpovědné za jednotlivé dílčí protiprávní jednání a taky tím žalovaný odůvodňoval, proč správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí také zmiňoval fyzické osoby, paní BcA. M. C. a pana L. M.. Žalovaný také poukázal na to, že řadu dokumentů či sdělení, které se vztahovaly k činnostem či realizovaným záměrům na předmětných pozemcích v okolí záměčku Insel, dotýkajících se veřejného zájmu na ochraně přírody, nemohla Inspekce získat jinak než od společnosti D1, s.r.o., a následně pak od žalobkyně jako právního nástupce této osoby jako kontrolované osoby, která si provedení těchto prací dodavatelsky objednala. Neposkytnutí součinnosti v termínu do 31. 12. 2014, resp. ani později, tj. do ukončení řádně ohlášené kontroly tedy spočívalo v neposkytnutí potřebných dokladů, příslušných smluv či jejich kopií, případně potřebných sdělení, týkajících se činností na předmětných pozemcích, zjištěných inspekci na místě samém ve dnech 4. 6. 2014 a 8. 7. 2014. Žalovaný zhodnotil, že sdělení žalobkyně ze dne 2. 1. 2015 nikterak nevyplývá, zda žalobkyně požadovanou součinnost, a to ani do

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

okamžiku faktického konání kontroly, tj. do 13. 1. 2015, poskytne či nikoliv. Žalobkyně jen potvrdila přípisem, že se výzvě inspekce bude věnovat, avšak neučinila tak ani do okamžiku ukončení kontroly 13. 1. 2015. Žalobkyně tak rezignovala na součinnost s Inspekci, zmařila účel kontroly a nesplnila povinnost minimálně předložit nájemní smlouvu k pozemkům a sdělit údaje o uzavření smluvního vztahu k činnostem provedeným některými osobami (pan L. M.) na předmětných pozemcích. V této souvislosti žalobkyní podaná argumentace jde proti smyslu kontrolního řádu a žalobkyně svoji rezignaci na poskytnutí součinnosti jen potvrzuje tím, že ani nepožádala o prodloužení termínu pro splnění požadované povinnosti. Žalovaný poukázal na to, že pokuta byla uložena z důvodu, že žalobkyně nereagovala na výzvu Inspekce ve stanovené lhůtě. K pochybení došlo ještě i ve fázi kontroly, tedy před zahájením správního řízení. Žalobkyně ztěžovala prošetřování protiprávního jednání zjištěného inspekci již ve dnech 4. 6. 2014 a 8. 7. 2014 v areálu a v okolí záměčku Insel, což může být přítěžující okolností pro řízení podle zákona č. 114/92 Sb. Nicméně tyto skutečnosti nebyly předmětem tohoto správního řízení, nebyly zohledňovány ani při výši stanovené pokuty.

11. Žalovaný reagoval i na námitku žalobkyně ohledně uchovávání dokumentů a přisvědčil jí, že není její povinností pořizovat a ponechávat si kopie podání učiněných vůči příslušné správě CHKO či stavebnímu úřadu, nicméně z titulu potřebné součinnosti bylo povinností žalobkyně jako kontrolované osoby minimálně sdělit, zda případná podání na tyto státní úřady učinila či nikoliv. Vzhledem k tomu, že při dřívějším šetření Inspekce byly zjištěny okolnosti fakturace za prováděné práce vůči fyzické osobě, byl požadavek na zaslání příslušných smluvních ujednání zcela na místě. Pokud jde o námitku žalobkyně, že její přípis ze dne 2. 1. 2015 je žádostí o prodloužení lhůty, žalovaný uvedl, že takovou žádost nelze z tohoto přípisu dovodit. Tato část námitek je tedy čistě účelová. Žalovaný také považoval za přiměřenou lhůtu 14 dnů stanovenou od doručení ohlášení kontroly k poskytnutí potřebných dokladů, zvláště byl-li ve výzvě inspekce uveden pouze příkladný výčet v úvahu přicházejících písemností tak, aby tyto materiály a sdělení byly při vlastním výkonu kontroly dne 13. 1. 2015 k dispozici. Žalobkyně nepochybně mohla požádat inspekci o prodloužení předmětné lhůty nebo rovnou o přeložení kontroly, což však měla učinit srozumitelně, jednoznačně tak, aby o formě a obsahu žádosti nebylo pochybností.
12. Žalovaný odmítl námitky žalobkyně o šikanózní povaze soustavných a opakovaných kontrol, veškerých činností na pozemcích v okolí záměčku Insel, a to vzhledem k tomu, že toto místo se nachází v druhé zóně CHKO Pálava v ptačí oblasti Pálava a v regionálním biocentru Skalky – Insel a je zde potřeba zabezpečení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny. Tato ochrana je vnímána a uplatňována daleko intenzivněji než v případě území pouze s obecnou ochranou. Zorání zapojeného travního porostu s následným vysazením vinohradu, jeho ošetřování chemickými přípravky a hnojení, zemní práce, kácení vzrostlých stromů i odstraňování pařezů, instalace přenosné ohrady, pastva ovcí a umístění pěti hromad hlíny spojené se zasypáním stromů náleží k činnostem zakázaným podle ustanovení § 26 a podléhají souhlasu orgánu ochrany přírody a krajiny. Obdobně je tomu i v případě užívání pozemků určených v plnění funkcí lesa ve vlastnictví České republiky. V uvedené souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 159/2014-52 a na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 14. 3. 2013 sp. zn. IV. ÚS 158/2013, které se vyslovily k zásadě zákazu sebeobviňování a práva na obhajobu. V daném případě poskytnutí příslušných smluv, jejich kopií a sdělení k smluvním

ujednáním nemůže dojít k tzv. sebeobviňování, jak se snaží žalobkyně zcela účelově argumentovat.

13. Vzhledem k tomu, že dle žalovaného byly znaky protiprávního jednání dříve společnosti D1 s.r.o. a potažmo žalobkyně naplněny, byla dána objektivní odpovědnost žalobkyně jako právnické osoby, proto pokuta byla uložena po právu. Míra porušení ustanovení § 10 odst. 2 kontrolního řádu není zanedbatelná, a tomu odpovídá i výše uložené sankce.
14. Žalovaný posoudil výši pokuty i z hlediska případně likvidačního účinku rozhodnutí, kdy uložená sankce není způsobila tento likvidační účinek vyvolat. V této souvislosti žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09, v němž ústavní soud nepovažoval za likvidační výši sankce uloženou v rozpětí od 25 000 do 50 000 Kč.
15. Žalovaný nepovažoval doplnění odůvodnění rozhodnutí správního orgánu 1. stupně za zásah v neprospěch žalobkyně a postup odvolacího orgánu považoval za plně souladný se zásadami správního řízení, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

16. Žalobkyně v podané žalobě uplatnila několik žalobních bodů.
17. A) Žalobkyně předně namítala rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, který spatřovala v tom, že žalovaný ignoroval omezení dané citovaným zákonným ustanovením, podle kterého změna odvoláním napadeného rozhodnutí připadá v úvahu pouze tehdy, pokud odvolací orgán zjistí, že prvostupňové rozhodnutí je nezákonné nebo věcně nesprávné. Podle žalobkyně žalovaný ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí přistoupil při současném konstatování, že z hlediska věcné správnosti i souladu s právními předpisy se mu nedá nic vytknout. Žalovaný tak napadeným rozhodnutím provedl změnu rozhodnutí Inspekce zcela mimo rámec důvodů stanovených v § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tento postup je dle žalobkyně postupem *ultra vires* a odporuje zásadě vázanosti orgánů veřejné moci zákonem podle čl. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 Ústavy ČR. Napadené rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. S ohledem na to, že změna postihla i vymezení skutku, za který je žalobci ukládána pokuta, byl žalobce postupem žalovaného zbaven možnosti se k novému vymezení skutku vyjádřit, takže nezákonnost postupu žalovaného vyvolala přímý negativní zásah do žalobcových práv.
18. B) Žalobkyně namítala nesoulad výroku napadeného rozhodnutí s vymezeným předmětem řízení. Ten nalezla v tom, že ačkoliv neposkytnutí součinnosti, tj. vlastní delikt ní jednání žalobkyně bylo v oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 1. 2015 spatřováno v tom, že žalobkyně písemně nesdělila Inspekci požadované údaje a nezaslala specifikované dokumenty či jejich kopie, případně požadovaná sdělení, Inspekce uložila pokutu za to, že žalobkyně „písemně nesdělila kontrolujícím inspektorům Mgr. A. a Ing. J. z inspekce tyto údaje a nezaslala tyto dokumenty či jejich kopie...“ I zde byl součástí vymezení skutku podrobný výčet přesně specifikovaných dokumentů a sdělení, jejichž předložení, resp. poskytnutí bylo po žalobkyni požadováno. Inspekce tak svým rozhodnutím uložila žalobkyni pokutu za jiný skutek, než který byl předmětem řízení. Tuto změnu žalobkyně nepovažuje za nepodstatnou stylistickou úpravu, neboť kontrolní řád definuje a rozlišuje pojmy „kontrolující“ a „kontrolní orgán“ zcela samostatně a navzájem odlišně, přičemž upravuje zvlášť práva a povinnosti kontrolujícího a zvlášť a samostatně práva a povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

kontrolního orgánu, takže je není možno zaměňovat. S ohledem na to nejsou formulace „*písemně nesdělila inspekci*“ a „*písemně nesdělila kontrolujícím inspektorům Mgr. A. a Ing. J. z inspekce*“ totožné; zcela naopak každá z nich naopak popisuje skutek, jehož právní následky jsou diametrálně odlišné. Z toho žalobkyně dovozuje, že jí Inspekci byla uložena sankce za jiný skutek, než který byl předmětem řízení. Tím byla žalobkyně zbavena možnosti účinné procesní obrany v prvním stupni řízení, na její straně došlo k tzv. zbavení instance. Ačkoliv žalobkyně tyto výhrady zahrnula do svého odvolání proti rozhodnutí Inspekce o pokutě, žalovaný přistoupil k další změně ve vymezení „neposkytnutí součinnosti“, které nově je spatřuje v tom, že žalobkyně „*neposkytla ČIŽP k činností žalobkyní koordinovaným či objednaným, při nichž došlo k dotčení veřejného zájmu na ochraně přírody a krajiny dle zákona č. 114/1992 Sb., zjištěným inspekci ve dnech 9. 1. 2014 a 4. 6. 2014 na pozemcích v jeho vlastnictví či užívání p.č. 8394, 8395, 8398, 8400 a 8402 v k. ú. Mikulov na Moravě, příslušné smlouvy (jejich kopie) v listinné podobě nebo odpovídající sdělení (např. v případě existence toliko ústního ujednání) ohledně jejich předmětu a rozsahu či závazků vůči třetím osobám z těchto smluvních vztahů vyplývajícím, a to ani do ukončení shora uvedené kontroly, tzn. do 13. 1. 2015, 10:00 hod.*“ Toto nové vymezení skutku dle žalobkyně představuje další podstatnou změnu ve věcném i časovém vymezení. Ve věcné rovině bylo žalobkyni až do vydání napadeného rozhodnutí vytýkáno dosud nepředložení dokumentů a sdělení, jejichž obsah byl zcela jednoznačně specifikován oznámením o zahájení řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí klade žalobkyni za vinu nepředložení dokumentů a sdělení identifikovaných naprosto nekonkrétně a povrchně („příslušné smlouvy“ a „odpovídající sdělení“) bez jakékoliv vazby na oznámení o zahájení řízení nebo alespoň na výzvu ČIŽP ze dne 17. 12. Z výroku napadeného rozhodnutí tak vůbec není seznatelné, které dokumenty a sdělení měla žalobkyně předložit a v čem konkrétně tedy její pochybení a protiprávní jednání spočívá. V rovině časové pak žalovaný rozšířil řízení zjevně i na jednání žalobkyně v období od 3. 1. 2015 do 13. 1. 2015 10:00 hod, ačkoliv do doby vydání napadeného rozhodnutí bylo jeho předmětem pouze jednání, resp. nečinnost žalobkyně v období vymezeném 14-ti denní lhůtou počínající dnem 18. 12. 2014 a končící dnem 2. 1. 2015. žalobkyně tak byla zcela zbavena možnosti reagovat na změnu předmětu řízení v rámci správního řízení. Prvním prostorem pro reakci žalobkyně se tak stal až soudní přezkum, to je samo o sobě podstatným porušením jeho procesních práv, které má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

19. C) Žalobkyně namítala uložení sankce za delikt, u něž došlo k zániku odpovědnosti. Poukázala na zánik odpovědnosti za správní delikt ve smyslu § 17 odst. 3 kontrolního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 v důsledku rozšíření řízení i na jednání žalobkyně spočívající v neposkytnutí součinnosti v období od 3. 1. 2015 do 13. 1. 2015 10:00 hod. Žalobkyně tvrdí, že její odpovědnost za neposkytnutí součinnosti v období od 3. 1. 2015 do 13. 1. 2015 10:00 hod., které do vydání napadeného rozhodnutí nebylo předmětem řízení, ještě před vydáním napadeného rozhodnutí zanikla uplynutím času. Pokud tedy žalovaný žalobci za neposkytnutí součinnosti v období od 3. 1. 2015 do 13. 1. 2015 10:00 hod. napadeným rozhodnutím uložil sankci, je to dalším důvodem nezákonnosti, neboť sankce je žalobci ukládána za postup (nečinnost) v období, které již předmětem postihu být nemůže.
20. D) Žalobkyně vytýkala neodstranění rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Tento rozpor spatřovala v tom, že podoba „neposkytnutí součinnosti“, které její kladeno za vinu, je ve výroku rozhodnutí vymezena jinak. Zatímco totiž ve výroku rozhodnutí Inspekce je neposkytnutí součinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

spatřováno v tom, že žalobkyně „*písemně nesdělila kontrolujícím inspektorům Mgr. A. a Ing. J. z inspekce .... údaje a nezaslala... dokumenty či jejich kopie*“, z odůvodnění téhož rozhodnutí vyplývalo, že neposkytnutí součinnosti spatřuje Inspekce výlučně v pozdním zaslání informace, že žalobce nemá požadované údaje a dokumenty k dispozici.

21. Dle žalobkyně odvolací námitku poukazující na tento zjevný a neodstranitelný rozpor označil žalovaný v napadeném rozhodnutí sice za zcela irelevantní a účelovou, v reakci na ni však přistoupil k změně odůvodnění rozhodnutí I tento postup žalovaného považuje žalobkyně za nezákonný proto, že změna výroku prvostupňového rozhodnutí postrádá zákonnou oporu. Zákonnou oporu postrádá i forma změny rozhodnutí Inspekce, která dle § 90 správního řádu musí být provedena ve výrokové části rozhodnutí odvolacího orgánu, žalovaný však provedl změnu v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Dle žalobkyně je však zejména podstatné, že rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí Inspekce zjevně popisují konkrétní podobu sankcionovaného neposkytnutí součinnosti ze strany žalobkyně dvojím a od sebe navzájem odlišným a neslučitelným způsobem. Jedna podoba neposkytnutí součinnosti (včasné nesdělení požadovaných údajů a nepředložení požadovaných dokumentů) je žalobkyni vytýkána ve výrokové části obou rozhodnutí, druhá, odlišná podoba (pozdní poskytnutí informace o tom, že žalobkyně požadovanými údaji a dokumenty nedisponuje, mající za následek zdržení Inspekce) je pak zachycena v odůvodnění rozhodnutí Inspekce. Tento rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí orgánu prvního stupně nebyl žalovaným odstraněn ani změnou výroku rozhodnutí Inspekce. V důsledku toho jsou obě rozhodnutí zatížena vadou nesrozumitelnosti, v čem je spatřováno naplnění skutkové podstaty správního deliktu.
22. E) Žalobkyně shledává napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným z důvodu zamítnutí jejich některých námitek (o snaze Inspekce podat negativní obraz jednatelky žalobkyně při jejich privátních aktivitách, které by měly ulpět rovněž na žalobkyni) jako účelových a nepodložených, když odvolací i orgán není žádným zákonným ustanovením zbaven povinnosti vypořádat odvolací námitky v případě, že při jejich přezkumu dospěje k závěru o jejich účelové povaze. Takový postup je popřením smyslu odvolacího přezkumu, jehož základem by mělo být nezávislé hodnocení tvrzení a závěrů uváděných odvolatelem. Tato tvrzení a závěry pak odvolatel prezentuje právě za účelem zpochybnění tvrzení a závěrů orgánu prvního stupně, jinak by odvolání nemuselo být podáváno. Každá odvolací námitka je tedy z povahy věci námitkou účelovou, neboť vyjadřuje důvody, pro které se odvolatel neztotožňuje s názorem orgánu prvního stupně, a hodlá o tom přesvědčit i odvolací orgán. V sankčním řízení, o které nyní jde, je pak typickým a zcela legitimním účelem odvolání dosažení stavu, kdy sankce nebude uložena vůbec nebo bude uložena v nižší výši. Závěr žalovaného, že pokud odvolací námitka sleduje určitý pro odvolatele příznivý účel, dokládá to samo o sobě její nedůvodnost, je tak nesprávný. Zcela nepřezkoumatelným způsobem pak byla přezkoumána i odvolací námitka, v níž žalobce poukazoval na skutečnost, že neposkytnutí součinnosti při výkonu kontroly je ve výroku druhého rozhodnutí ČIŽP popsáno jinak, než v jeho odůvodnění. Obsah této odvolací námitek vypořádal žalovaný zhodnocením, že vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovanou součinnost neposkytla, je tato námitka ve vztahu k předmětu řízení irelevantní. Rozpor ohledně předmětu řízení (delikt ní jednání žalobkyně) nelze vypořádat formou dogmatického tvrzení, že námitka je irelevantní.

23. Žalobkyně namítala, že ani jednou ze čtyř podob „neposkytnutí součinnosti“ nedošlo k naplnění zákonných znaků skutkové podstaty předmětného správního deliktu, které jsou jí v řízení paralelně kladeny za vinu, tj. že:

- a) ve lhůtě 14 dnů stanovené oznámením o kontrole žalobkyně písemně nesdělila inspekci tyto údaje a nezaslal tyto dokumenty či jejich kopie...“ (oznámení o zahájení řízení ze dne 14. 1. 2015),
- b) písemně nesdělila kontrolujícím inspektorům Mgr. A. a Ing. J. z inspekce tyto údaje a nezaslala tyto dokumenty či jejich kopie...“ (výroková část rozhodnutí Inspekce),
- c) opožděně zaslala informaci, že nemá požadované údaje a dokumenty k dispozici (odůvodnění rozhodnutí Inspekce),
- d) neposkytla Inspekci ve vztahu k činnostem žalobkyní koordinovaným či objednaným, zjištěným inspekci ve dnech 9. 1. 2014 a 4. 6. 2014 na pozemcích ve vlastnictví či užívání žalobkyně p.č. 8394, 8395, 8398, 8400 a 8402 v k.ú. Mikulov na Moravě, příslušné smlouvy (jejich kopie) v listinné podobě nebo odpovídající sdělení (např. v případě existence toliko ústního ujednání) ohledně jejich předmětu a rozsahu či závazků vůči třetím osobám z těchto smluvních vztahů vyplývajícím, a to ani do ukončení shora uvedené kontroly, tzn. do 13. 1. 2015, 10:00 hod.“ (napadené rozhodnutí žalovaného),

24. F) Dle žalobkyně je za neposkytnutí potřebné součinnosti ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu možno považovat pouze postup, kterým kontrolovaná osoba kontrolujícím zaviněně brání ve výkonu jeho oprávnění vyplývajících z § 7 a 8 kontrolního řádu. K tomu v souzené věci nedošlo, žalobkyně po celou dobu s Inspekci při výkonu kontroly plně spolupracovala a na její požadavky reagovala ve lhůtách, které jí byly stanoveny. Žalobkyně na výzvu Inspekce k předložení dokumentů a k vypracování písemných sdělení o požadovaných informacích ve lhůtě 14 dní od doručení výzvy dne 17. 12. 2014 reagovala dne 2. 1. 2015, kdy bylo postaveno najisto, že žalobkyně je právním nástupcem společnosti D1 s.r.o. a povinnost předložit ČIŽP požadované dokumenty a vypracovat písemná sdělení o požadovaných informacích přešla na něj. Žalobkyně tak měla k vypracování odpovědi na výzvu Inspekce efektivně k dispozici pouze jediný pracovní den.

25. V této extrémně krátké lhůtě žalobkyně stihla pouze

26. Inspekci dopisem informovat o vzniklé situaci s tím, že na výzvu bude reagovat až po 1. 2. 2015. Tento dopis byla Inspekce povinna vyhodnotit podle jeho skutečného obsahu jako žádost o prodloužení lhůty podle § 28 kontrolního řádu ve spojení s § 39 odst. 2 správního řádu a usnesením buď lhůtu prodloužit, nebo písemným sdělením žalobkyni oznámit, že lhůtu neprodlužuje. To se nestalo a namísto jejího řádného vyřízení Inspekce zahájila řízení o uložení sankce, na což žalobkyně řádně reagovala a k jehož předmětu se ve stanovené lhůtě vyjádřila. Proto nelze postup žalobkyně vůbec označit za neposkytnutí potřebné součinnosti ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu a učinit závěr, že žalobkyně v průběhu kontroly na spolupráci s Inspekci rezignovala. K této námitce žalobkyně cituje rozsáhle z odůvodnění napadeného rozhodnutí a dovozuje, že správní orgány obsah jejího dopisu ze dne 2. 1. 2015 zcela ignorovaly a nepřiznaly mu naprosto žádné právní účinky, což je známkou přepjatého formalismu, který je nejen v rozporu s ústavními principy a zásadami správního řízení, vyjádřenými v ust. § 2 odst. 3, § 4 odst. 1, § 4 odst. 4 a

ustanovením § 37 odst. 1 správního řádu. Správní orgány byly povinny vyhodnotit toto podání podle skutečného obsahu. Současně bylo zřejmé, že dopis žalobkyně ze dne 2. 1. 2015 byl podle obsahu vyjádřením vůle žalobkyně výzvě v zákonném rozsahu vyhovět, když s ohledem na probíhající fúzi žalobkyně nebyla schopna lhůtu dodržet, a současně vyjádřila vůli posunout lhůtu k předložení požadovaných dokumentů a sdělení až na dobu od 2. 2. 2015 dále. Nadto v případě nesrozumitelnosti podání byla Inspekce povinna postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu. To se nestalo a Inspekce záměrně předstírala, že toto podání nevyvolalo naprosto žádné právní účinky, a zahájila se žalobkyní řízení o uložení sankce pro neposkytnutí součinnosti. Žalobkyně učinila ve stanovené lhůtě a v mezích svých možností vše proto, aby výkon kontroly umožnila, a nelze jí přičítat k tíži, že Inspekce při hodnocení jejího podání ze dne 2. 1. 2015 nepostupovala zákonným způsobem. Žalobkyně v uvedeném směru namítá zjevnou nevyváženost, kdy správní orgán klade na žalobkyni jako na právního laika podstatně vyšší nároky, než na Inspekci jako na profesionálně vybavený správní orgán.

27. G) Nesprávnost závěrů správních orgánů obou stupňů, že žalobkyně naplnila skutkovou podstatu správního deliktu žalobkyně prezentuje i argumentací, že neposkytnutí potřebné součinnosti kontrolovanou osobou při výkonu kontroly ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu nemůže být spatřováno v tom, že kontrolovaná osoba nepředložila dokumenty resp. sdělení o informacích, které vůbec nemá k dispozici a nemá ani povinnost je mít a nemá povinnost ani zpracovat písemné sdělení o informacích, které kontrolní orgán považuje z hlediska prováděné kontroly za významné. Žalobkyně popírá povinnost sdělovat informace ke konkrétním požadavkům uvedeným v oznámení ze dne 17. 12. 2014 s tím, že pro takové sdělení neexistuje zákonná opora a uvedený požadavek je v rozporu s rozporu s § 2 odst. 2 a § 6 odst. 2 správního řádu, stanovících povinnosti správního orgánu postupovat v rámci jemu zákonem svěřené pravomoci, co nejméně zatěžovat dotčené osoby a podklady vyžadovat, jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis, nadto nelze-li potřebné údaje získat z úřední evidence.

IV. Vyjádření žalovaného

28. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě argumentoval k okruhu námitek, které spolu souvisejí. K námitkám rozporu napadeného rozhodnutí s ust. § 90 správního řádu žalovaný uvedl, že v souladu s platnou a ustálenou judikaturou odvolací orgán může odvoláním napadené rozhodnutí o uložení povinnosti, které není v rozporu s právními předpisy nebo je správné, v souladu s ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnit a uvedl důvody, které to osvědčují. Může tak učinit: 1) v mezích předmětu řízení, 2) nahrazení výroku jiným textem a 3) vypuštěním nebo zrušením části textu anebo v kombinaci všech tří možností. To však za situace, kdy vychází pouze z obsahu předloženého správního spisu, tento nově jakkoliv nedoplňuje a zároveň provedenou změnou nesmí odvolateli vzniknout újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se (nemůže jít o překvapivé rozhodnutí, např. o rozšíření sankčního řízení na další skutkové podstaty správních deliktů a vůči „přidaným“ skutkovým podstatám správních deliktů by již účastník neměl možnost podat odvolání, což je v rozporu se zásadou dvojinstančnosti správního řízení) či bylo v jeho neprospěch (např. zvýšení ukládané pokuty, uložení nových povinností apod.). Tak tomu v daném případě nebylo. Podle platné judikatury není vyloučeno například upřesnění napadeného výroku rozhodnutí, jehož obsah zůstává v kontextu jeho odůvodnění nezměněn. Tomu přísluší i změna odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, tzn. jeho doplnění nebo naopak vypuštění částí textu, který neodpovídá konečné podobě výroku odvolacího změnového

rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 6/2013, č. j. 8As 130/2013 a především na rozsudek č. j. 4 As 10/2012, z nichž citoval.

29. K námitce nesouladu výroku napadeného rozhodnutí s předmětem řízení se žalovaný vyslovil k pojmům „kontrolující“ a „kontrolní orgán“ odkazem na vypořádání námitek žalobkyně na stranách 14 - 17 napadeného rozhodnutí. Uvedl, že ke změně odůvodnění rozhodnutí Inspekce přistoupil při zachování totožnosti v uvedení skutku v písemném vyhotovení oznámení o zahájení správního řízení a rozhodnutí ve věci. Žalobkyně se vždy vyjadřovala v intencích oznámení, tedy k neposkytnutí potřebné součinnosti kontrolujícímu. V tomto rámci se nachází i prvostupňové rozhodnutí Inspekce. Skutečnost, že odvolací orgán využil svého práva korigovat popis a interpretaci jednání žalobkyně ve vztahu k porušení příslušným ustanovení kontrolního řádu s větší přesvědčivostí, však nelze považovat za nové, pro žalobkyni překvapivé vymezení skutku s odlišnými následky. Výsledek jednání žalobkyně je jednoznačně totožný, když neposkytnutí potřebné součinnosti kontrolujícímu vedlo k tomu, že řádně ohlášená a zahájená kontrola nemohla naplnit svůj účel. To v důsledku nečinnosti žalobkyně, která v průběhu kontroly nepředložila doklady či neučinila příslušná sdělení, která s ohledem ke zjištěným okolnostem měla mít. Není pravdou, že ve vztahu k předmětu řízení byla žalobkyně odňata instance a byla zbavena jakékoliv možnosti reagovat. Uvedením konce kontroly (dne 13. 1. 2015, 10:00 hod.) ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný pouze zdůraznil, že tento okamžik byl ve vztahu k institutu řádně oznámené a zahájené kontroly podstatný z hlediska materiálního naplnění institutu poskytnutí potřebné součinnosti pro naplnění účelu kontroly a ještě v jejím zákonném rámci, přičemž žalobkyně tak mohla učinit jednak na základě usnesením stanovené lhůty do 31. 12. 2014, ale efektivně i později, tj. až do okamžiku ukončení kontroly. To se však nestalo. Žalovaný tím pouze deklaroval, že kdyby tak žalobkyně učinila, nebylo by takové jednání možno kvalifikovat jako porušení ust. § 10 odst. 2 kontrolního řádu. To ostatně dokazuje skutečnost, že žalovaný z důvodu zachování totožnosti skutku prvostupňové rozhodnutí nezrušil a nevrátil inspekci k novému projednání a ani nebyla jakkoliv moderována společenská nebezpečnost jednání odvolatele. V daném případě se v rámci jedné konkrétní kontroly jednalo o tentýž skutek, který žalovaný pouze exaktněji popsal, a to v celé jeho šíři a důsledku. Zároveň tím bylo reagováno na konkrétní nedůvodnou námitku žalobkyně o údajné časové tísní, která jí znemožňovala potřebnou součinnost v průběhu kontroly poskytnout.
30. K námitkám zániku odpovědnosti za správní delikt v důsledku uplynutí lhůty žalovaný uvedl data, kdy byla kontrola řádně zahájena a oznámena žalobkyni (dne 7. 12. 2014 a ukončena (13. 1. 2015, v 10 00 hod.), kdy protokol o kontrole byl zaslán žalobkyni dne 15. 1. 2013. Řízení o deliktní odpovědnosti žalobkyně bylo zahájeno v souladu s ust. § 17 odst. 3 kontrolního řádu zasláním oznámení o zahájení řízení rovněž dne 15. 1. 2015. Odpovědnost žalobkyně za neposkytnutí součinnosti v rámci probíhající kontroly v období od 17. 12. 2014 až do 13. 1. 2015 (10:00 hod.) tedy nemohla s ohledem na znění ust. § 17 odst. 3 kontrolního řádu jakkoliv zaniknout.
31. K namítanému rozporu mezi výrokiem a odůvodněním prvostupňového rozhodnutí a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný odkázal na konkrétní pasáže napadeného rozhodnutí, v nichž vysvětlil změnu výroku rozhodnutí. Dále uvedl, že o účelovosti námitek žalobkyně podal odpovídající správní úvahu. Všechny námitky odvolatele byly přehledně, navíc v členění podle odvolacích bodů žalobkyně řádně a

přezkoumatelně vypořádány. Žalovaný ve svém postupu proto neshledává jakoukoliv nepřezkoumatelnost. Poukázal na to, že dle výzvy, která je obsahem oznámení o zahájení kontroly, měla společnost D1, s.r.o. poskytnout potřebnou součinnost inspekci od 17. 12. 2014 do 31. 12. 2014 (lhůta marně uplynula), nikoliv jak uvádí žalobkyně do 2. 1. 2015. Místo toho jednostranně a bez doložení relevantních a přezkoumatelných důvodů paní BcA. M. C. Sdělení jednatelky žalobkyně, že se řádně ohlášené a zahájené kontrole bude moci věnovat až za více jak měsíc, tj. po 1. 2. 2015 nelze označit za plnění stanovených lhůt ani za „spolupráci“ odpovídající institutu právě probíhající kontroly.

32. K žalobkyní zpochybňovanému naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu žalovaný odkázal na rozhodnutí ve věci, k prodloužení žalobkyně s odpovědí z důvodu v důsledku fúze se žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí vyjádřil a doplnil, že jednatelka v osobě BcA. M. C., z titulu svých manažerských funkcí jak v D1, tak v Portz Insel, s.r.o., zcela logicky tedy participující na předešle zmíněné fúzi i přeměně, dobře věděla o řádně oznámené a zahájené kontrole i termínu jejího konání. To ostatně jakkoliv nezpochybňuje ani žalovaný. Přesto od obdržení výzvy (doručena dne 17. 12. 2014) inspekce k poskytnutí potřebné součinnosti ve lhůtě do 14 dnů (tj. do 31. 12. 2014, Silvestr 2014 byl pracovním dnem - středa), a ani později, tj. do ukončení kontroly dne 13. 1. 2015, 10:00 hod., tuto jako manažerka D1, jedna ze společníků (podíl 50 %) a zároveň jednatelka Portz Insel s.r.o. nezajistila, ačkoliv musela vědět a také věděla, že její obchodní společnosti může hrozit sankční postih. Podle názoru žalovaného takto zdůvodňovaná žalobní námitka nemůže mít vliv na posouzení této správní věci.
33. Ke sdělení ze dne 2. 1. 2015 žalovaný uvedl, že obsahově není podáním směřujícím k předmětu kontroly. Toto sdělení nepřineslo a ani neobsahuje v právním slova smyslu potřebnou součinnost kontrolnímu orgánu a nelze jej vyhodnotit jako žádost o prodloužení termínu k doložení požadovaných písemností či sdělení. K tomu se dodává, že i případná relevantní žádost by ostatně musela být podána ještě před uplynutím stanovené lhůty (marně uplynula již dnem 31. 12. 2014). Žalobkyně ve sdělení ani neuvedla jakékoliv přezkoumatelné důvody pro prodloužení právě probíhající kontroly až za datum 1. 2. 2015. Podle názoru žalovaného je předmětné sdělení *de iure i de facto* toliko jednostrannou deklarací aktuální nečinnosti (momentální nezáměr na řešení věci) ze strany kontrolované osoby v rámci řádně oznámené a zahájené kontroly ve dnech 17. 12. 2014 až 13. 1. 2015. Nejde o přepjatý formalismus správních orgánů, ale jde výhradně o nepřiložení potřebné vážnosti institutu řádně zahájené a oznámené kontroly ze strany žalobkyně. Pokud by Inspekce přistoupila na to, že onen dopis byl v rámci řádně oznámené a zahájené kontroly ve skutečnosti jednostrannou (náležitou) žádostí k prodloužení lhůty pro kontrolu „až se to kontrolované osobě bude hodit“, tak jak v žalobních bodech naznačuje žalobkyně, pak by takový výklad práva šel proti smyslu samotného kontrolního řádu. Institut kontroly by byl zbaven své podstaty, tj. ztratil by rychlost a efektivitu z hlediska poskytování a zajišťování potřebných důkazních prostředků, podkladů, sdělení či informací, což by se negativně projevilo i do návazně vedených správních řízení a v neposlední řadě i do oblasti respektování právního řádu občany i jeho samotného fungování. Žalovaný nepovažuje svůj právní názor při posouzení vzniklé situace tedy za přepjatý.
34. K námitkám porušení základních zásad správního řízení a vyžadování dokumentů a sdělení, která nejsou povinná, žalovaný uvedl, že pro tento případ se přednostně použijí ustanovení kontrolního řádu, jako předpisu speciálního. Žalobkyně měla mít k dispozici

příslušná rozhodnutí a souhlasy ještě před zahájením inkriminovaných aktivit, popř. měla poskytnout potřebná sdělení či informace, ke kterým také byly požadavky inspekce ve výzvě směřovány. To je z kontrolního hlediska, ale i pro popř. navazující správní řízení vedené na podkladě zákona č. 114/1992 Sb., důležité k tomu, aby bylo možno rozhodnout a také uvážit, zda je mj. možno vyvozovat odpovědnost za zjištěné protiprávní jednání. K tomu, ale zároveň i ke všem shora uvedeným žalobním námitkám, žalovaný odkázal na novější rozsudek NSS č. j. 6 As 83/2017-33 ze dne 12. 7. 2017, který se povinností součinnosti v rámci kontroly zabýval. Dle žalovaného bylo právem Inspekce jako kontrolního orgánu v rámci řádně oznámené a zahájené kontroly ke zjištěnému dotčení veřejného zájmu dle zákona č. 114/1992 Sb. požadovat po kontrolované osobě D1, potažmo Portz Insel s.r.o., předložení všech shora uvedených podkladů a sdělení.

35. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Posouzení věci městským soudem

36. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v mezích žalobních bodů, vycházejí ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

37. Žaloba není důvodná.

38. Pro účely vypořádání všech uplatněných žalobních námitek v této věci je nezbytné předeslat, že tyto mají zdroj v nepochopení podstaty správního deliktu, za který byla žalobkyni uložena pokuta. Proto je nezbytné nejprve vyložit podstatu povinnosti žalobkyně, jejíž porušení je uloženou sankcí postiženo.

39. Žalobkyni byla uložena pokuta podle ust. § 16 odst. 1 písm. a) zákona č. 255/2012 sb., kontrolního řádu.

40. Podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu se právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako kontrolovaná osoba nesplní některou z povinností podle § 10 odst. 2, který jí ukládá povinnost vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost.

41. V daném případě Inspekce i žalovaný spatřovali deliktní jednání žalobkyně v neposkytnutí součinnosti potřebné k výkonu oprávnění kontrolujícího, spočívající ať již v popisu skutku dle výroku prvostupňového rozhodnutí Inspekce nebo v pozměněném, zobecněném popisu skutku dle napadeného rozhodnutí, tyto popisy se však nelišily v podstatě správního deliktu dle ust. § 10 odst. 2 zákona (v neposkytnutí součinnosti), nýbrž se lišily v rozsahu popisu jednání, jež skutek tvořilo a v upřesnění vůči komu žalobkyně svou povinnost nesplnila a po jakou dobu. V každém případě protiprávní jednání žalobkyně spočívalo v tom, že žalobkyně ve lhůtě 14 dnů stanovené ve výzvě v oznámení o zahájení předmětné kontroly ze dne 17. 12. 2014 a to až do ukončení kontroly dne 13. 1. 2015 v 10:00 hod. neposkytla potřebnou součinnost tím, že kontrolujícímu orgánu nesdělila údaje a nezaslala kontrolujícím inspektorům určité uvedené dokumenty či jejich kopie ohledně konkrétně prováděných prací na označených pozemcích v kat. území Mikulov (výrok prvostupňového rozhodnutí), resp. neposkytla příslušné smlouvy, nebo jejich kopie v listinné podobě či odpovídající sdělení, v případě existence toliko ústního ujednání (výrok napadeného rozhodnutí), a to ke stavu pozemků ve vlastnictví a užívání žalobkyně,

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k nimž bylo ve dnech 9. 1. 2014 a 4. 6. 2014 Inspekci zjištěno dotčení veřejného zájmu, spočívajícího v provádění prací, k nimž se požadované dokumenty a sdělení měly vztahovat. Objektem deliktu, jehož se žalobkyně dopustila, byl tedy řádný výkon kontroly, který probíhal podle kontrolního řádu, jehož ustanovení chrání zájem na dosažení účelu kontroly, k němuž je třeba, mimo jiné, především poskytování součinnosti kontrolované osoby. Proto relevantním obdobím pro zjištění porušení této povinnosti tedy nebylo jednání žalobkyně toliko v rozsahu 14 dnů od výzvy k součinnosti, kterážto lhůta byla z důvodu smyslu a pružnosti kontroly odpovídající, ale okolnosti jejího jednání po celou dobu kontroly trvající do 13. 1. 2015. Neposkytnutí součinnosti je svou povahou trvající delikt - žalobkyně svým jednáním vyvolala protiprávní stav, který po dobu kontroly udržovala. Podle § 8 písm. c) kontrolního řádu byla Inspekce oprávněna požadovat poskytnutí dokumentů, vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnostem kontrolované osoby, resp. ke znalosti žalobkyně o těchto činnostech, která byla v daném případě z hlediska právního vztahu žalobkyně k pozemkům (vlastnictví či užívání) zcela logicky předpokládána. Probíhaly-li na práce a nemalé změny na pozemcích v chráněné krajinné oblasti, byl logický předpoklad, že tyto práce jsou příslušnými orgány povoleny a jejich realizace smluvně zajištěna. Proto Inspekce v oznámení presumovala konkrétní dokumenty, které by stav na pozemcích objasnily. Nesoučinnost a v podstatě tím i nevytvoření podmínek pro výkon kontroly nejsou žalobkyni vytýkány proto, že nepředložila přesně ty dokumenty, které po ní byly požadovány ve výroku prvostupňového rozhodnutí (logicky příkladmo a s presumcí, že musí existovat), ale proto, že žalobkyně v průběhu kontroly nepředložila žádné dokumenty a dokonce ani sdělení potřebné pro objasnění dotčení pozemků, přičemž dle názoru soudu ani řádně nespolupracovala, jak neopodstatněně sama vyvrací s odkazem na její dopis ze dne 2. 1. 2015, což bude soudem vypořádáno níže. Stejná podstata správního deliktu není narušena tím, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je protiprávní jednání vymezeno vůči konkrétním fyzickým osobám - kontrolujícím inspektorům, zatímco ve výroku napadeného rozhodnutí je toto korigováno tak, že směřuje proti České obchodní inspekci jako kontrolujícímu orgánu. Nepodstatnost a irelevanci této námitky žalobkyně, že jde o nepřípustnou změnu výroku, žalovaný již náležitým způsobem, s odkazem na působnost kontrolního orgánu a faktický výkon kontroly realizovaný pověřenými zaměstnanci inspekce k výkonu kontroly a jejich oprávněními dle ust. § 7 a 8 kontrolního řádu vypořádal. Je nasnadě, že pojem „kontrolní orgán“ je legislativní zkratkou dle § 1 odst. 1 kontrolního řádu a jako neživý subjekt nemůže provádět kontrolu a „jako takový“ být objektem (ne)součinnosti ze strany kontrolovaných. Dodržování povinností kontrolovaných osob se vždy posuzuje z hlediska jejich jednání vůči pověřeným zaměstnancům kontrolních orgánů nadaných oprávněními ke kontrole. Touto, celkem elementární logikou, lze dojít k úvaze, že ani námitka žalobkyně proti části skutkové věty v napadeném rozhodnutí označující dotčený kontrolní orgán jinak, nemůže vést k úvaze o uložení pokuty za jiný skutek, a proto žalobkyně nebyla zbavena ani možnosti účinné procesní obrany, neboť jí bylo zcela zřejmé, vůči komu neposkytla při kontrole potřebnou součinnost.

42. V této souvislosti je třeba poukázat na to, že právní kvalifikace deliktu se odvíjí od popisu skutku a jelikož formulace skutkových vět jak v prvostupňovém, tak i v napadeném rozhodnutí (ostatně i v dalších dvou variantách namítaných žalobkyní v bodu E) výše uvedených námitek (v oznámení o zahájení řízení a v odůvodnění rozhodnutí Inspekce) naplňuje právní kvalifikaci deliktu - neposkytnutí potřebné součinnosti, pak skutkové věty

v obou rozhodnutích ob stojí z hlediska stejné skutkové podstaty správního deliktu a nároků na výrok rozhodnutí. Z oznámení o zahájení řízení a z výroku rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je neprosto zřejmé, jakým jednáním, v jakém čase a k jakému dotčenému veřejnému zájmu a vůči komu se žalobkyně porušení zákonných povinností dopustila. Věcné a časové požadavky na výrok rozhodnutí platí proto, aby účastníkovi bylo zřejmé, zač je postižen, a aby sankcionované jednání nebylo možné zaměnit s jiným. Takové náležitosti splňuje jak prvostupňové rozhodnutí Inspekce, tak i napadené rozhodnutí, neboť z jejich závazné výrokové části je naprosto zřejmá shodná podstata, byť jinak zde formulovaných skutkových vět, naplňujících stejný správní delikt. Ten spočívá v tom, že žalobkyně v průběhu kontroly nepředložila dokumenty nebo sdělení, tj. nepředložila potřebné listinné či ústní informace ke stavu na pozemcích, které byly v době kontroly nezbytně potřebné ke kontrolním zjištěním, kdo a jaké práce na základě jakých povolení na předmětných pozemcích provádí a zda je provádí v souladu s právními předpisy na ochranu přírody a krajiny. Protože kdo jiný, než vlastník či uživatel pozemků, by měl mít povědomost a přehled o situaci na jeho pozemcích a o tom, kdo zjištěné, nadto *nezanedbatelné* změny na pozemcích provádí.

43. Uvedené skutečnosti soud považuje za podstatné a výchozí pro posouzení nedůvodnosti námitek žalobkyně shrnutými soudem výše pod body ad A), B), D) a E), které se s různou argumentační sondou do textů obou rozhodnutí snaží zpochybnit zákonné znaky skutkové podstaty předmětného správního deliktu.
44. Námitka porušení ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu není důvodná, neboť změnou výroku rozhodnutí nedošlo k uložení pokuty za jiný správní delikt, či za jiný skutek, žalovaný nezměnil ve výroku typ a rozsah nesoučinnosti žalobkyně, ten spočíval stále v nepředložení listinných dokumentů či sdělení k dotčení a úpravám stejných pozemků, které byly předmětem zjišťování stavu jejich dotčení před zahájením kontroly v průběhu roku 2014, nezměnil (jen upřesnil) časový rozměr protiprávní činnosti žalobkyně, neboť nesoučinnost žalobkyně trvala od uplynutí doby 14 dnů od výzvy ze dne 17. 12. 2014 až do ukončení kontroly dne 13. 1. 2015 (takto je správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu kvalifikován), aniž žalobkyně vešla v jakoukoliv součinnost, která by usnadnila výkon kontroly, např. i písemným sdělením o dění na předmětných pozemcích. Žalovaný tak výrok prvostupňového rozhodnutí toliko upřesnil a nečinil tak žádným způsobem v neprospěch žalobkyně (§ 90 odst. 3 správního řádu). Žalobkyně vůči změně rozhodnutí nepostavila, kromě znění ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu) žádnou oponenturu co do názoru na následky změny skutku, kterými by byla zkrácena na svých procesních právech. Skutková podstata věci zůstala shodná, pouze byla upřesněna.
45. Stávající judikatura soudů (Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 4 As 10/2012, Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 29 Ca 221/2008 - 48, které ostatně cituje žalovaný ve vyjádření k žalobě, vyslovila, že i v případě, kdy odvolací správní orgán podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zamítne a toto rozhodnutí potvrdí, je oprávněn provést určité dílčí korekce odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, jestliže jinak dojde k závěru, že odůvodnění odvoláním napadeného rozhodnutí není v rozporu s právními předpisy a je správné. Podle uvedené judikatury *správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem 1. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného (zde upřesnění výroku o vině žalobce). Došlo-li k takovéto drobné změně za naprosto stejného*

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

důkazního a právního stavu věci, přičemž s touto změnou se odvolací správní orgán argumentačně řádně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, k porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení nedošlo, a ani dojít nemohlo.“ Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 30. 10. 2012, č. j. 9 Ca 144/2009 – 102, pak vyslovil, že „pokud odvolací orgán nesouhlasí s určitými závěry správního orgánu I. stupně obsaženými v odůvodnění jeho rozhodnutí, avšak i přes tento nesouhlas se ztotožní s výrokem přezkoumávaného rozhodnutí a shledá, že tento výrok i přes zjištěná pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení ob stojí, je na místě, aby odvolání (jako celek) zamítl, napadené rozhodnutí potvrdil a své korigující závěry uvedl toliko v odůvodnění odvolacího rozhodnutí. Pokud ovšem odvolací orgán shledá odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu I. stupně natolik nevyhovujícím, že jej nelze akceptovat ani zčásti, je to důvod pro zrušení takového rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal [§ 90 odst. 1 písm. b) správního řádu z roku 2004]. Jestliže by odvolací orgán v takové situaci potvrdil výrok přezkoumávaného rozhodnutí a současně „odstranil“ veškeré závěry správního orgánu I. stupně obsažené v odůvodnění a kompletně je nahradil svými, nepřipustně by tím účastníku řízení odňal jednu instanci, neboť účastník by se o relevantních důvodech rozhodnutí ve věci samé dozvěděl až z rozhodnutí odvolacího orgánu.“

46. V souzené věci nejde o případ, že by žalovaný ve významné míře odstranil závěry správního orgánu 1. stupně, žalovaný provedl toliko dílčí úpravy výroku a k tomu uvedl odpovídající odůvodnění napadeného rozhodnutí. V souzené věci nešlo ani o změnu požadavků na součinnost oproti oznámení o kontrole. Inspekce nepožadovala na žalobkyni jiné dokumenty, než ty, které se týkaly předmětu řízení (vztahovaly se k dotčení stejných pozemků uvedených ve výroku prvostupňového rozhodnutí), Inspekce ve výroku prvostupňového rozhodnutí nevedla žalobkyni k odpovědnosti za poskytnutí jiné součinnosti než k předložení listin a sdělení týkajících se konkrétních úprav na pozemcích zjištěných v rámci dohledu a kontrol v průběhu roku a žalovaný neučinil změnu výroku směrem k jinému předmětu řízení než k součinnosti při vyžadování listin a sdělení vztahujících se rovněž ke kontrolovanému stavu na předmětných pozemcích žalobkyně. Skutečnost, že kontrolní orgán uvedl příkladný výčet listin, který se logicky mohl k pracím na pozemcích vztahovat a které pak žalovaný ve výroku zobecnil, není relevantní, neboť stále šlo o prošetřování dotčených nemovitostí a pomocí součinnosti se žalobkyní hledání důkazních prostředků, jak prověřit oprávněnost změn druhu pozemků, provedenou výsadbu a chemické ošetření pozemků na pozemcích a odpovědnost za jejich realizaci. K tomu je třeba uvést, že žalobkyně byla vyzvána k součinnosti předložením určitých listin vyjmenovaných v oznámení ze dne 17. 12. 2014 proto, že tyto listiny by v případě zjištěného dotčení pozemků rozsáhlými pracemi byly předpokládanou dokumentací, z níž by bylo možné čerpat informace o změnách na pozemcích a prováděných pracích. Kontrolující orgán při prováděné kontrole zpravidla nemůže znát všechny okolnosti kontrolovaného dění, a proto je na něm, aby požadoval co nejvíce možné a odpovídající dokumentace, která by se k předmětu kontroly měla či mohla vztahovat. To Inspekce v dané věci učinila a bylo již na žalobkyni, aby osvětlila, zda takovou dokumentaci disponuje či zda jí nemá v držení a z jakého důvodu, a to tím spíše, je-li vlastníci či užívatelkou dotčených pozemků a měl by jí být stav na pozemcích znám.
47. V uvedené souvislosti je třeba hodnotit jako nedůvodnou i námitku rozporu výroku prvostupňového rozhodnutí s jeho odůvodněním a potažmo v této rovině i námitku „nenápravy“ tohoto rozporu ze strany žalovaného a tudíž i námitku nesrozumitelnosti napadeného rozhodnutí. Žalobkyně byla postižena za neposkytnutí součinnosti, a jak bylo

vyloženo, tato nesoučinnost nemá více podob ve své podstatě – neposkytnutí potřebných dokumentů a sdělení zahrnuje celkovou nečinnost žalobkyně k oznámení o kontrole a výzvě ze dne 17. 12. 2014. To, že Inspekce v odůvodnění svého rozhodnutí poukázala na pozdní poskytnutí informace o tom, že žalobkyně požadovanými údaji a dokumenty nedisponuje, nevyvrací nečinnostní jednání žalobkyně, tím spíše je však potvrzuje. Pokud žalobkyně nedisponovala žádnými dokumenty k jí koordinovaným či prováděným pracím na předmětných pozemcích, tím spíše měla v rámci kontroly dostatečný časový prostor poskytnout Inspekci toto sdělení a pokud ani takové sdělení (logicky předpokládejme o důvodech, proč tyto listiny nemá a na základě jakých skutečností tedy změny pozemků probíhají) neposkytla, pak se po dobu kontroly stále dopouštěla správního deliktu dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak není rozporné s výrokem rozhodnutí a napadené rozhodnutí, které nevešlo na námitky odlišné podoby protiprávní činnosti žalobkyně, není zatíženo vadou nesrozumitelnosti, ale vykazuje rozumné a logické vypořádání žalobkyní namítaných rozporů.

48. Žalobkyní namítaná rozporná podoba neposkytnutí součinnosti uváděná v různých aktech správních orgánů obou stupňů tak není relevantní, neboť spočívá toliko v nevýznamné změně a úpravě popisu jednání žalobkyně, jinak stále jejím (ne)jednáním atakující tentýž objekt veřejného zájmu (výkon konkrétní kontroly), a to způsobem zásadním neumožňujícím řádný výkon kontroly. Vzhledem k tomu, že žalobkyně až do ukončení kontroly jakoukoliv z požadované součinnosti nesplnila (dle jejího vyjádření k podkladům napadeného rozhodnutí ze dne 2. 2. 2015 proto, že listiny nebyla povinna shromažďovat), nicméně ani nesdělila jaké úpravy a kým byly na pozemcích v její koordinaci prováděny (žalobkyně se ohrazovala ústavní zásadou zákazu sebeobviňování), soud shledal, že žalobkyně byla rozhodnutími správních orgánů obou stupňů sankcionována za stejný správní delikt a pokuta jí byla uložena po právu. Soud vzal za prokázané, že jednáním popsaným ve výrocích správních orgánů obou stupňů, bráno pohledem, že řízení před žalovaným tvoří s řízením před správním orgánem 1. stupně jeden celek, se žalobkyně porušení povinnosti poskytnutí potřebné součinnosti a tím i vytvořit podmínky pro řádný výkon kontroly správního deliktu dopustila v jeho zákonných znacích, vztahujících se stále ke stejnému předmětu řízení.
49. Ani námitky uplatněné pod žalobním bodem (ad C), týkajícím se zániku sankční odpovědnosti z hlediska ust. § 17 odst. 3 kontrolního řádu nejsou důvodné a nadto nejsou uchopitelné z hlediska argumentace žalobkyně.
50. Podle § 17 odst. 3 kontrolního řádu v rozhodném znění odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm správní orgán nezažal řízení do 6 měsíců ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy byl spáchán. Z argumentace žalobkyně nevyplývá, jak toto ustanovení v uvedených lhůtách, pokrývá zánik odpovědnosti žalobkyně za neposkytnutí součinnosti v jí namítaném období od 3. 1. 2015 do 13. 1. 2015, tedy v průběhu kontroly a ostatně i zahájeného řízení o uložení pokuty, když se žalobkyně dopustila správního deliktu za období od 31. 12. 2014 do 13. 1. 2015 a když oznámení o zahájeném řízení o správním deliktu bylo žalobkyni doručeno 15. 1. 2015. V dané věci, jak již bylo výše zmíněno, šlo o trvajícím delikt v průběhu kontroly a žalobkyně si v této době byla vědoma povinnosti poskytnout kontrolnímu orgánu součinnost. O tom ostatně svědčí i dopis žalobkyně ze dne 2. 1. 2015, jímž dala najevo, že se bude požadavkem Inspekce zabývat.

51. Soud z úřední povinnosti, aniž by to žalobkyně namítala, neshledal zánik odpovědnosti ani z důvodu uplynutí promlčecí doby z hlediska platných předpisů o odpovědnosti za přestupky dle §§ 29-32 zákona č. 250/2016 Sb., a to z důvodu skutečností, které v této věci měly vliv na běh promlčecí lhůty (trvající delikt, zahájení řízení o deliktu, výše horní hranice zákonné sazby...). Žalovaný rovněž z hlediska zásady aplikace zákona pro účastníka příznivějšího, shledal a zhodnotil stejnou trestnost jednání žalobkyně i podle § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu účinného od 1. 7. 2017 (v době rozhodování žalovaného).
52. Soud neshledal důvodnými ani námitku (ad bod F), že žalobkyně po dobu kontroly s kontrolním orgánem plně spolupracovala a na jeho požadavky reagovala ve lhůtách, které jí byly stanoveny. Za plnou spolupráci a reakci ve lhůtách, které jí byly stanoveny nelze považovat dopis ze dne 2. 1. 2015, jehož obsah svědčí toliko o tom, že si žalobkyně byla vědoma požadavků Inspekce a že se výzvě Inspekce bude moci věnovat až po 1. 2. 2015. K tomuto dopisu je připojeno oznámení o skutečnostech fúze společnosti MY HOTEL s.r.o. (dříve žalobkyně) s dalšími společnostmi D1, s.r.o. a Euredis , a.s. jako doklad o časovém zaneprázdnění žalobkyně v té době.
53. Soud přisvědčuje žalovanému v tom, že toto sdělení svým obsahem nesvědčí o poskytnutí součinnosti k předmětu kontroly, je pouze oznámením o možnosti žalobkyně reagovat na požadavky Inspekce až po 1. 2. 2015, což nesvědčí o tom, že by žalobkyně do této doby reagovala na výzvu kontrolního orgánu, a to ani způsobem sdělení, že nemá k dispozici listiny a smlouvy, které Inspekce po ní požaduje či pouhým sdělením o tom, jaké změny a z jakého důvodu probíhají na předmětných pozemcích a na základě povolení jakých úřadů, aby se kontrolní orgán sám, jak žalobkyně tvrdí, mohl na příslušné orgány obrátit sám. Soud přisvědčuje tomu, že takové sdělení by bylo hodné dalších úvah správního orgánu a nemuselo by vést k uložení předmětné správní sankce, neboť by svědčilo o vůli žalobkyně vyjít kontrolnímu orgánu vstříc. Jednostranné „stanovení“ nepřesného data po 1. 2. 2015, kdy se žalobkyně bude požadavky Inspekce zabývat, a to v čase od uplynutí lhůty ke splnění požadavků dne 31. 12. 2014 do doby po 1. 2. 2015 je záležitostí, která mohla mít vliv na ztížení, ne-li zmaření kontroly v předmětné lokalitě a tím jde proti smyslu kontrolní činnosti Inspekce. Ani snaha žalobkyně kvalifikovat tento dopis jako žádost o prodloužení lhůty, nadto poté, kdy jí stanovená lhůta 14 dnů již uplynula, s přihlédnutím k obsahu dopisu, nemůže vést ke zhojení protiprávní činnosti žalobkyně. Uvedený dopis svým obsahem i formou nemá žádné právní účinky a vzhledem k jeho zjevnému textu nevyžadoval ani postup Inspekce k vyjasnění obsahu podání dle žalobkyní namítaných ust. § 37 odst. 1 s.r.s. a zásad správního řízení. Ve *vztahu k předmětu kontroly* nepřináší ani elementární (výše soudem naznačenou) potřebnou informaci tak, aby tento dopis bylo možné, přinejmenším z hlediska vůle poskytnout alespoň základní informace, považovat za určitou míru součinnosti. Žalobkyně tedy neučinila dle svého tvrzení *vše* pro to, aby výkon kontroly umožnila.
54. Není důvodná námitka (ad E a G), že předmětného správního deliktu se lze dopustit toliko zaviněním a že neposkytnutí potřebné součinnosti nemůže být spatřováno v tom, že žalobkyně nepředložila dokumenty, které nemá k dispozici. Předně odpovědnost za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. c) kontrolního řádu je založena na objektivním principu, který mohl být ve smyslu § 17 odst. 1 kontrolního řádu prolomen jen prokázáním obecného liberačního důvodu, tedy že ze strany žalobkyně bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby protiprávní činnosti bylo zabráněno. Takové úsilí žalobkyně, jak bylo výše zhodnoceno, nevyvinula. Žalobkyně se v průběhu sankčního řízení hájila v rovině pro

věc dle zákona o kontrole nevýznamnými argumenty - o neexistenci povinnosti žalobkyně shromažďovat dokumentaci stavebních či jiných úřadů (zde dokonce v oblasti CHKO), o ústavní zásadě zákazu sebeobviňování a tvrzením, že požadovanými dokumenty nedisponuje a že správní orgány, (které ovšem oproti žalobkyni neznaly důvody změn pozemků), se mají samy obrátit na příslušné orgány státní správy a nezatežovat žalobkyni. Námitka, že se žalobkyně nemohla dopustit správního deliktu proto, že požadované dokumenty nevlastní, odhlíží od podstaty a celého znění požadavků Inspekce a smyslu předmětné kontroly. Soud v uvedené souvislosti poukazuje na to, že v souzené věci správní orgány postupovaly dle kontrolního řádu, který upravuje práva a povinnosti kontrolních orgánů a kontrolovaných osob, proto nelze akceptovat námitky toliko bezmezného a izolovaného uplatňování zásad správního řízení dle správního řádu, bez přihlédnutí k právnímu rámci předpisů o kontrole a jejich smyslu (vytvořit podmínky ke kontrole a kontrolu umožnit), nadto v případě jednání žalobkyně tak zjevně liknavého a argumentačně alibistického. To souvisí i s tím, proč soud nevěšel ani na námitku vypořádání odvolacích námitek žalobkyně jako účelových. Soud přisvědčuje žalobkyni v tom, že každá námitka, bránící dopadu rozhodnutí, je svým způsobem účelová – a to ve smyslu dosáhnout zvrácení dopadu rozhodnutí do práv jeho adresáta, jak však žalobkyně sama uvádí, musí jít o důvody, pro něž se odvolatel neztotožňuje s názorem správního orgánu 1. stupně a hodlá o tom přesvědčit odvolací orgán. Protože v dané věci žalobkyně v žalobě brojila proti účelovému posouzení její výhrady vůči snaze Inspekce podat negativní obraz jednatelky společnosti žalobkyně, soud neshledává pojednání žalobkyně o legitimitě její účelové námitek a nezhodnocení této námitek žalovaným za podložené. Žalobkyně nepředestřela žádné důvody, pro něž by přesvědčila odvolací orgán o snaze Inspekce svévolně přenést obraz jednatelky na společnost žalobkyně. Správní orgán 1. stupně ve správním spise jen soustředil a zdokumentoval počínání jednatelky tak, jak je v této věci skutečně zjistil, a z hlediska povinnosti poskytnout součinnost kontrolnímu orgánu (dopis ze dne 2. 1. 2015) je vyhodnotil. „Přínosná, odůvodněná“ účelovost námitek žalobkyně, dle jejího výkladu, tedy nebyla na místě a její odvolací námitky o záměru Inspekce byly proto logicky zhodnoceny (nikoliv odbyty) jako účelové z důvodu nepodložených výhrad o počínání Inspekce.

VI. Závěr

55. Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
56. Soud rozhodoval v dané věci bez nařízení jednání, neboť pro tento postup byly splněny podmínky ust. § 51 s.ř.s., když účastníci k výzvě soudu nepožadovali projednání žaloby při nařízeném ústním jednání.
57. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. června 2020

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu